

आदेशं आज्ञां अन्वेति अनुसरति तत्र हेतुः तन्मयो हितदर्पण इति यथामृन्मयो घटो मृद्येव लीयते ऽतो मध्ये पिमृदधीनो न न्य एवं जीवो पीश्वरस्यैव रूपभेदस्तन्मयस्तदर्पणश्चातो मध्ये पितलेर्य एवेत्यर्थः यथोक्तं अज निचयन्मयंतदविमुच्यनियंतु भवेदिति यद्यन्मयंतत्तन्नियम्यमितितस्यार्थः अयं आत्मा धीनो न किंतुकंचन अनिर्देश्यरूपं कालं कालयितारं ईशं भजत्यनुसरति ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ चरते भुंक्ते कर्मव्यतिहारे तद् फलप्रदत्वेनोपकारकं ईशं जीवो भुंक्ते कर्मकर्तृत्वेनोपकारकं जीवमीशो भुंक्त इत्यर्थः अयमिति राजवत्तटस्थतया न चलक्ष्यते अंतर्यामित्यात् ॥ ३० ॥ नन्वीश्वरो जीवाद न्योऽनन्यो वा आद्येन चायमितिलक्ष्य तइत्यनुपपन्नं द्वितीयेतयोः शास्तृशास्यभावानुपपत्तिरित्याशंक्याह हेतुमात्रमिति विभुश्चिदात्मा येन प्रयोज्येन कर्मकारयते तत इदं शरीरं महाभूतान्यहंकार इत्यादिना उक्तं रूपं स्थूलसूक्ष्मदेहद्वयं तदेव कर्तृ इत्यर्थः ननु जडे कर्तृत्वा संभव इत्याशंक्याह धातुः क्षेत्रसंज्ञितं क्षेत्रमिव क्षेत्रं चिदात्मनः आभासरूपबीजनिवापस्थानं चिदाभासयुक्तं क्षेत्रं कर्तृ इत्यर्थः तच्च हेतुमात्रं इच्छाद्यात्मकत्वात् हेतुरपि न मुख्यहेतुभूतं विबप्रतिविब

धातुरादेशमन्वेति तन्मयो हितदर्पणः ॥ नात्मा धीनो मनुष्यो यं कालं भजति कंचन ॥ २७ ॥ अज्ञो जंतुरनीशो यमात्मनः सुखदुःखयोः ॥ ईश्वरप्रेरितो गच्छेत्स्वर्गं नरकमेव च ॥ २८ ॥ यथा वायो स्तृणाग्राणि वशं यांति वलीयसः ॥ धातुरेवं वशं यांति सर्वभूतानि भारत ॥ २९ ॥ आर्यं कर्मणि युंजानः पापे वा पुनरीश्वरः ॥ व्याप्य भूतानि चरते न चायमितिलक्ष्यते ॥ ३० ॥ हेतुमात्रमिदं धातुः शरीरं क्षेत्रसंज्ञितं ॥ येन कारयते कर्म शुभाशुभफलं विभुः ॥ ३१ ॥ पश्य मायाप्रभावो यमीश्वरेण यथाकृतः ॥ यो हंति भूतैर्भूतानि मोहयित्वात्ममायया ॥ ३२ ॥ अन्यथा परिदृष्टानि मुनिभिस्तत्त्वदर्शिभिः ॥ अन्यथा परिवर्तते वेगाद्वनभस्वतः ॥ ३३ ॥ अन्यथैव हि मन्यते पुरुषास्तानि तानि च ॥ अन्यथैव प्रभुस्तानि करोति विकरोति च ॥ ३४ ॥ यथा काष्ठेन वा काष्ठमश्मानं चाश्मना पुनः ॥ अयसा चाप्ययश्चिद्यान्निर्विचेषमचेतनं ॥ ३५ ॥ एवं स भगवान्देवः स्वयं भूः प्रपितामहः ॥ हिनस्ति भूतैर्भूतानि छद्मरुत्वा युधिष्ठिर ॥ ३६ ॥

दृष्टानेन चिदाभासस्य चिदात्मतंत्रत्वात् तथा चाभासस्यान्यत्वमादाय शास्तृशास्यभावो व्यावहारिकः परमार्थतस्तु क्षेत्रस्य सुप्तिसमाध्योरभावान्न चायमितिलक्ष्यत इत्युक्तमिति भावः ॥ ३१ ॥ अयं पूर्वोक्तो मायाया अघटितघटनापटीयस्या अनिर्वचनीया ज्ञानाख्यायाः प्रभावः य ईश्वरो भूतैः पृथक् पृथक् क्षेत्राभिमानिभिर्मोहयित्वा अनात्मनि देहादात्मबुद्धिजनयित्वा ॥ ३२ ॥ मोहमेव विदुषोतिद्वाभ्यां अन्यथेति तत्त्वदर्शिभिः स्वप्नमायैर्द्रजालवद्दृष्टान्यपि मूढानां सत्यवत्परिवर्तते भासते वेगाः करप्रसराः न भस्वतः आकाशगामिनः सूर्यस्य तेजो मयाः संतो जलद्रवदवभासते ॥ ३३ ॥ अनित्या शुचिदुःखरूपाण्यपि तानि नित्यशुचिसुखस्वरूपाणि मन्यन्ते अन्यथा करोति गगनवदजातमपि अंकुरादिक्रमेण जनयति विकरोति च जीर्णत्वादिभावं च नयति ॥ ३४ ॥ अयो वत्तत्तु वन्न केवलं निश्चेष्टं किं त्वचेतनमपि ॥ ३५ ॥ छद्ममायां ॥ ३६ ॥